

2011 januárjában

Ahhoz, hogy megértsük, mit keresett a Türr Gimnázium kis csapata Olaszország Casalecchio di Reno nevű városában, naplónkat „ab ovo” kell kezdeni.

Minden egy hideg téli napon indult, amikor az olaszos csoport néhány tanulója felvetette: „Mikor megyünk Olaszországba, tanárnő?” És addig ismételték a kérdést, addig, míg Jutka néni beadta a derekát.

Október 11., kedd

Történetünk hősei és bőröndjeik kora reggel már a várkerti parkolóban sorakoztak indulásra készen. Tizenhét mindenre elszánt diák, három kísérő tanár – na, és a buszsofőr – vágott neki a 11 órás, kimerítő utazásnak.

Első állomásunk Trieszt volt, ahol kinyújthattuk elgémberedett tagjainkat, mialatt megcsodáltuk a Castello di Miramarét és az Adriai-tengert, amely a kastély falait nyaldosta hullámaival.

Innen még ötórányi zsibbasztó utazás, s máris megérkeztünk vendéglátóink városába, ahol a polgármester úr köszöntötte csoportunkat. Olaszul. És értettük!

Aztán végre, végre: szálláshelyünket mint hódító sereg, ellenállás nélkül vettük be.

Október 12., szerda

Nem csalódtunk a mediterrán klímában – avagy Olaszországban is érvényes a vénasszonyok nyara! E kellemes napon Veronába látogattunk, ahol gladiátorokként küzdöttünk meg az ókori aréna lépcsősorával, aztán később a fiúk Capulet Júlia erkélye alatt játszottak Rómeót. (Ők szerencsére nem haltak bele...)

Végül a Piazza delle Erbe (Fűszerpiac) árusai között bolyongtunk, akik meglepetésünkre nem fűszerszármokot kínáltak – viszont az áraik elég borsosak voltak.

Utunk ezután Sirmionéba vezetett, ahol megismerkedtünk a Garda-tó partján álló középkori várral, a tó már kihalt csiga- és kagylópopulációjával, valamint a mai fagylaltok ízvilágával.

Október 13., csütörtök

Zzzzz... Zzzzzz... Zzzzzzz... Igazi motorrajongókká váltunk, legalábbis arra az időre, amíg a Ducati gyárba látogattunk. Monsterek, Diabolók és Superbike-ok sora után nem volt olyan ember, aki ne egy motort akart volna hazavinni szuvenírként.

Délután a testvérvárosban, Casalecchio di Renóban sétáltunk, majd – hogy a tesiről se hiányozzunk – a fiúk fociztak, a lányok pedig röplabdáztak a helyi sportklub diákjaival.

Október 14., péntek

A különtesitől mindenki fáradtabban ébredt, pedig szükség volt az energiára a bolognai városnézéshez, és főleg annak az 500 lépcsőfoknak a megmászásához, amely a ferde torony tetejére vezetett. Bár az izmaink megsínylettek, a kilátás mindenért kárpótolt.

Ezután az egymásba épült hét templomot jártuk körbe, s még jutott idő a helyi piac átböngészésére – a lányok nagy örömeire. Titok, de úgylis kitaláljátok: mindenki szatyrokkal

megrakodva indult vissza a buszhoz.

Aztán este levezetesként – ha lúd, legyen kövér – végtelenített kosármeccset vívtunk.

Október 15., szombat

A nyárból hirtelen átléptünk a késő őszbe: ravennai látogatásunk alatt már mindenki fázósan húzta össze magán a kabátot. Templomról templomra járva újra megtanultuk, hogy mi is az a barokk. Aztán átismételtük, hogy Ravennában temették Dantét: szerényen megbújó mauzóleuma kiáltó ellentmondásban áll költői nagyságával.

A hideg ellenére kilátogattunk a Lidóra is, ami ugyan nem a velencei, de így is nagyon szép. Néhányan a fürdéstől sem riadtak vissza. Ők nem, de a nézők beleborzongtak.

Hideg tenger után meleg vacsora: utolsó olasz esténket nem a *dolce* (az étkezéseket kísérő „süti”), hanem a pizza édesítette.

Október 16., vasárnap

Arrivederci, Italia!

Hazafelé tartva megálltunk Ferrarában, körbesétáltunk a város középkori szívében, de egy kicsit kevesebbet tartózkodtunk ott, mint Janus Pannonius. Éppen ezért egyetlen disztichont sem írtunk...

A szlovén–magyar határon hamar át akartunk jutni, de megállítottak bennünket, mert gyorsan jöttünk. Így aztán sokkal lassabban értünk át, de este 10-re már itthon üdvözölhettek bennünket.

Mi csak egyet vártunk: „*Sogni d'oro!*” – Szép álmokat!